

«Και με τον σπόρο που σπάρθηκε στο γόνιμο έδαφος εννοείται όποιος ακούει το ευαγγέλιο και το αποδέχεται. Αυτός, λοιπόν, φέρνει καρπό και κάνει άλλος εκατό, άλλος εξήντα κι άλλος τριάντα φορές περισσότερο» (Ματθαίος 13, 23)

Ο Ιησούς, αφού μίλησε με παραβολές σε ένα μεγάλο πλήθος στις όχθες της λίμνης της Τιβεριάδας, απευθύνεται στους μαθητές του και τους εξηγεί το βαθύ νόημα των λόγων του. Το θέμα της αφήγησης είναι ο Λόγος του Θεού, που συγκρίνεται με έναν μικρό και εύθραυστο σπόρο. Οι πέτρες, τα αγκάθια, τα πουλιά μπορούν να τον εμποδίσουν να βλαστήσει, να ριζώσει, να δώσει ώριμους καρπούς, αλλά ο συνετός σπορέας γνωρίζει την εκπληκτική ζωτικότητα του.

Μέσα από αυτές τις εικόνες, ο Ιησούς αποκαλύπτει τη σχέση μεταξύ του ανθρώπου και του Λόγου που ο Θεός προσφέρει σε αφθονία, αλλά υπάρχουν εκείνοι που τον δέχονται και εκείνοι που, για διάφορους λόγους, τον αφήνουν να πέσει χωρίς να αποφέρει καρπούς. Στην ανθρώπινη καρδιά, πράγματι, η επιπολαιότητα και οι υπερβολικές υλικές ανησυχίες απειλούν το θαύμα της υπερφυσικής ζωής, που ο Θεός επιθυμεί να ανάψει εντός των πλασμάτων Του.

Όπως και οι μαθητές, καλούμαστε από τον Ιησού να εισέλθουμε στο ταπεινό μυστήριο της αγάπης του Θεού και, ταυτόχρονα, καλούμαστε προσωπικά να απαντήσουμε σε ένα αποφασιστικό ερώτημα: τι είδους «έδαφος» θέλουμε να είμαστε;

«Και με τον σπόρο που σπάρθηκε στο γόνιμο έδαφος εννοείται όποιος ακούει το ευαγγέλιο και το αποδέχεται. Αυτός, λοιπόν, φέρνει καρπό και κάνει άλλος εκατό, άλλος εξήντα κι άλλος τριάντα φορές περισσότερο».

Να ακούμε και να κατανοούμε: αυτό φαίνεται να είναι το μυστικό που μας μεταβάλλει σε γόνιμο έδαφος, όπου ο σπόρος του Λόγου μπορεί να εκφράσει τη δύναμή του και να δώσει καλούς καρπούς. Η διαθεσιμότητα στο άκουσμα είναι πολύτιμη: είναι ο πνευματικός χώρος που μας επιτρέπει να κάνουμε χώρο στη ζωή του Θεού, ο οποίος προπορεύεται πάντα με το έλεός Του, με την υπομονή του εργάτη που γνωρίζει και σέβεται τους χρόνους της ωρίμανσης.

Τα λόγια του Θεού, όπως γράφει η Chiara Lubich, «φωτίζουν εσωτερικά όχι μόνο το πνεύμα, αλλά ολόκληρο το είναι, γιατί είναι φως, αγάπη και ζωή. Δίνουν την ειρήνη που ο Ιησούς αποκαλεί “η ειρήνη μου”, ακόμη και στις στιγμές της αναταραχής και της αγωνίας. Δίνουν χαρά πλήρη, ακόμη και μέσα στον πόνο που μερικές φορές σφίγγει την ψυχή. Δίνουν κυρίως δύναμη όταν εμφανίζεται η σύγχυση ή η απογοήτευση. Απελευθερώνουν, επειδή ανοίγουν το

δρόμο της Αλήθειας. [...] Και μέσα μας πρέπει να γεννηθεί μια παθιασμένη αγάπη για τον λόγο του Θεού: τον ακούμε με προσοχή όταν μας αναγγέλλεται στην εκκλησία, τον διαβάζουμε, τον μελετάμε, τον συλλογιζόμαστε... Αλλά πάνω απ' όλα, καλούμαστε να τον ζήσουμε. Ζώντας έναν λόγο του Ιησού, ζούμε ολόκληρο το Ευαγγέλιο, επειδή μέσα από κάθε λόγο του, μας δίνεται ολοκληρωτικά, έρχεται ο ίδιος να ζήσει μέσα μας και μεταβάλλει τον τρόπο που σκεφτόμαστε, που θέλουμε, που ενεργούμε σε όλες τις περιστάσεις της ζωής».

«Και με τον σπόρο που σπάρθηκε στο γόνιμο έδαφος εννοείται όποιος ακούει το ευαγγέλιο και το αποδέχεται. Αυτός, λοιπόν, φέρνει καρπό και κάνει άλλος εκατό, άλλος εξήντα κι άλλος τριάντα φορές περισσότερο».

Ο Wambil, από το Μεξικό, μας διηγείται: «Υπήρχε μια εποχή που ένιωθα παγιδευμένος σε ένα βαθύ λάκκο. Βρισκόμουν σε μια βίαιη σχέση, προσπαθούσα να ξεφύγω και να τα τακτοποιήσω όλα με τις δικές μου δυνάμεις. Επηρεασμένος από τα κοινωνικά δίκτυα και τις εξωτερικές φήμες, συχνά ακολουθούσα πράγματα που δεν καθοδηγούνταν από τον Θεό. Παρά τις προσπάθειές μου, ένιωθα πάντα κενός και χωρίς σκοπό. Ήξερα ότι η αγάπη είναι μια παγκόσμια γλώσσα. Όταν άρχισα να κάνω εθελοντισμό, άρχισα να νιώθω πλήρης και αυτό δεν μπορούσε να προέρχεται παρά μόνο από τον Θεό. Με τον καιρό, ανακάλυψα ένα μέρος όπου μπορούσα να ακούσω τον Λόγο Του και να καλλιεργήσω τη σχέση μου μαζί Του. Είμαι βαθιά ευγνώμων».

Ακόμα και όταν νιώθουμε σαν άγονη και πετρώδης γη, ο Λόγος μπορεί να είναι αποτελεσματικός, όπως αποκαλύπτει ο προφήτης Ησαΐας: « Η βροχή και το χιόνι πέφτουν από τον ουρανό και πίσω εκεί δεν επιστρέφουν χωρίς να δώσουνε στη γη να πιει και να την κάνουν γόνιμη και να βλαστήσει [...] Έτσι θα είναι και ο λόγος μου που βγαίνει από το στόμα μου: δεν θα επιστρέψει σε μένα αδειανός, χωρίς το θέλημά μου να εκτελέσει, χωρίς να εκπληρώσει την αποστολή που του ανέθεσα» (Ησ 55, 10-11).

Στηριζόμενοι σε αυτή την ελπίδα, σε μια εποχή που κυριαρχούν ο φόβος και οι εντάσεις, ας καλλιεργήσουμε επίσης την εμπιστοσύνη ανάμεσα στις γυναίκες και τους άνδρες με τους οποίους μοιραζόμαστε τη ζωή μας. Ας πιστέψουμε στην ικανότητά τους να φέρουν καλούς καρπούς, δημιουργώντας ευκαιρίες ακρόασης και διαλόγου, για να βαδίσουμε μαζί προς τον ορίζοντα της αδελφικής αγάπης.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής